

Näkinenkättyttö

EMMI KÖYKKÄ

Näkinenkätyttö

EMMI KÖYKKÄ

Näkinenkätyttö

Kustannus Z

Tämän kirjan valmistumista ovat tukeneet Ulla Pietarinen, Vesa Puhakka, Laura Rintala ja Kimmo Vääriskoski.

© 2021 Emmi Köykkä

Kannen kuva: Emmi Koskinen

Ulkoasu: Mirkka Mattheiszen

Kustantaja: Kustannus Z, Kesälahti, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-7473-04-7 (sidottu)

ISBN 978-952-7473-05-4 (EPUB)

Äidille, kun olet aina siinä.

PROLOGI

Mitä nälkä oikeastaan oli? Miltä se tuntui? Oliko se todella niin ihana tunne, että sen saavuttamiseksi saattoi tehdä mitä tahansa? Että mikään muu ei voinut merkitä yhtä paljoa kuin se? Ja vasta, kun olit nälkäinen, saatoit olla onnellinen?

Se nälkä, mitä hän oli tuntenut, ei ollut sellaista, millaista muut ihmiset ajattelivat nälän olevan. Se ei ollut vatsan kurinaa ja sitä, että olo alkoi olla hieman ärtynyt. Se oli sitä, kun tuntui, että oli ontto sisältä. Ontto sydäimestä ja ontto mielestä. Kaikki oli hiljaista. Kuin koko ruumiin ja sielun elinvoima olisi järkkynyt. Siinä tunteessa ei ollut onnellisuudelle sijaa.

Joskus, kun katsoi itseään peilistä, tuntui kuin sieltä vastaan tuijottaisi joku aivan tuntematon. Että ne silmät, jotka yleensä olivat tutummat kuin kenelläkään toisella, olivatkin ihan vieraan ihmisen. Jos ihmisen ensinkään. Ne olivat tyhjät ja sameat. Niiden katseesta huokui loputon, niljakas pimeys kuin alhaalta kaivon pinnasta.

Se houkuttelee sinne reunalle, missä se asuu. Se uskottelee, että se tuo onnen. Että mikään muu ei voi sitä tuoda. Se vaatii sinut pala palalta. Et tarkoita, että syöttäisit itsesi sille, mutta lopulta huomaat, että se on vienyt kaiken. Ja vaikka koko olemuksesi huutaa vastalauseita, et pysty lopettamaan.

Pala palalta se vie. Nälkä. Sitä rumempia asioita on vaikeaa edes keksiä, mutta siltikin se kiehtoo niin paljon.

Miksi kukaan kuluttaisi itsensä loppuun sillä tavalla?

ENSIMMÄINEN LUKU

I

Helmikuu 2019

Oli tavanomainen aamupäivä koulun vessassa. Tämän tarinan olisi voinut aloittaa ihanteellisemmassakin paikassa, sillä tuo vessa oli melko törkyinen eikä muutenkaan se kaikista miellyttävin oleskelupaikka.

Katariina Vuorelalle siellä oleskelu oli kuitenkin arkipäivää. Todelisuudessa hän oli paljon mieluummin tuolla vessassa kuin sen ulkopuolella, sillä koulun maailma saattoi olla karu ja äänekäs, silloin kun sille päälle sattui.

Katariina oli pikkuinen tyttö, mikäli nyt viisitoistavuotiasta saattoi vielä pikkuiseksi sanoa. Hän oli niitä ihmisiä, jotka voit ohittaa huomamatta, että edes ohitit ketään ihmistä. Hän oli niitä, jotka eivät vain jää mieleen, ja vaikka olisit tuntenut hänet vuosia, et ehkä sittenkään osaisi kertoa, miltä hän näyttää.

Kaikin puolin Katariina oli kovin hailakka ja hentoinen. Hänen hiuksensa olivat melkein valkoiset, samoin kuin kulmat ja ripsetkin. Iho oli kalpea, jopa hieman harmahtava. Katariinan silmät olivat niin siniset, että ne saivat hänet näyttämään naiivilta ja lapselliselta.

Hänen silmissään oli melkein aina hieman säikähtänyt katse. Juuri sellainen kuin ihmisellä on silloin, kun hän on vahingossa tehnyt jotain väärin, kuten vaikka rikkonut jotain. Katse muistutti hieman pelästyneen eläimen katsetta, kun se ottaa jalat alleen saalistajansa tieltä.

Katariina oli melko pitkä, mutta muuten niin haalea ja hento, että tuskin häntä huomasikaan. Myöskin hänen vaatteensa olivat niin tavanomaisen arkiset, ettei häntä niistäkään voinut tunnistaa. Hänet oli kuin luotu olemaan hiljaa ja antamaan muiden päättää kaikesta. Ja antamaan

muiden puhutella häntä kuin ilmaa ja haalentaa hänen olemustaan aina vain lisää.

Sellainen oli Katariina. Eikä häntä suotta kutsuttu nimellä Keiju. Se oli ollut hänen lempinimensä aina, ja tuskin hänen vanhempansa olivat silloin viisitoista vuotta sitten osanneet aavistaa, miten keijukainen ja huomaamaton Keiju-tytöstä kasvaisi.

Eihän häntä nyt sentään koulussa Keijuksi kutsuttu. Useimmat hänen luokallaan kutsuivat häntä Vuorelaksi, koska no, Katariina oli heidän mielestään liian pitkä sanoa, eivätkä he mitään lempinimeäkään keksineet.

Keiju ei paljoa piitannut siitä, millä nimellä häntä kutsuttiin niinä harvoina kertoina, kun häntä ylipäättään kutsuttiin. Sillä useimmiten hän sai olla rauhassa, kunhan hän vain hyväksyi kaiken, mitä koulussa sattui näkemään ja kuulemaan. Jos hän vain väistyi syrjään niiden hurjien diktaattorien tieltä, jotka ajattelivat omistavansa koko koulun ja saivat opettajatkin neuvottomiksi. Silloin hän oli turvassa.

Kuitenkin syvällä Keijun säikähtäneen, anteeksipyytävän ja lapsellisen olemuksen takana asui myös äly. Sitä ei hänestä oikein päällepäin huomannut, mutta siellä se oli kuitenkin. Keiju ei ollut tyhmä tai huolimaton. Hän oli oikeastaan ikään kuin olemassakin vain sen vuoksi, että sai olla huolellinen ja tehdä kaiken juuri niin kuin täytyi.

Hän oli niitä kymppin tyttöjä, joista muut oppilaat eivät pitäneet. Heidän oli nimittäin vaikeaa ymmärtää sitä, että tällainen kymppin tyttö ei luonnostaan ollut kymppin tyttö, vaan jokaisen kymppin hän maksoi suurella ahkeruudella, kyynelillä ja sydänverellä. Ne numerot eivät tulleet koskaan tyhjistä.

Sen tiesi Keijukin, joka käytti koulunkäyntiin varmasti enemmän aikaa ja vaivaa kuin moni muu yhteensä.

Silti hän ei olisi mistään hinnasta kertonut numeroistaan juuri kenellekään, sillä hänelle sopi aivan hyvin se, ettei kukaan kiinnittänyt häneen lainkaan huomiota. Ikävää oli kuitenkin se, ettei Keiju voinut

olla kiinnittämättä huomiotaan muihin. He kun olivat niin meluisia.

Keiju oli pahaksi tuurikseen saanut opiskelutovereikseen monet niistä oppilaista, joita koulunkäynti ei olisi voinut vähempää kiinnostaa. He möykkäsivät ja riehuivat niin, että siinä ei kovin helposti keskitytty. Eivätkä opettajtaakaan voineet tehdä yhtään mitään.

Keiju ei pitänyt koulusta, ei laisinkaan. Usein hän tuijotti kelloa, jotta pääsisi kotiin – opiskelemaan. Koulussa ylivoimaisesti turvalisin paikka oli koulun vessa, vaikka kyllä senkin ovea jaksoivat toiset hakata. Eikä vessaan voinut mennä kuin vain välitunnilla. Muuten olisi pitänyt sanoa kaikkien kuullen opettajalle, että aikoo mennä vessaan. Se olisi ollut turhan pelottavaa.

Keiju katseli peilikuvaansa, eikä varmuudella voida sanoa, että hän olisi nähnyt siellä peilissä saman, minkä muut ihmiset hänessä näkivät, jos he näkivät häntä ensinkään. Keijun omat ajatukset melkein aina, kun hän katsoi peiliin, olivat niin hermostuneen ahdistuneita, ettei hän olisi missään nimessä halunnut kenenkään toisen joutuvan sellaisia ajattelemaan. Siksi hän pitikin ne omana tietonaan.

Mutta peilikuvan katsominen sai hänet aina niin pois tolaltaan, ettei ollut ihmekään, että hänen katseensa oli nytkin melko säikähtänyt.

Keiju ajatteli kotia ja perhettään, jotta saisi ilkeän varjon mielensä päältä. Keiju olisi niin kovasti halunnut kotiinsa jo nyt, mutta koulua oli vielä monta tuntia jäljellä. Keiju oli vanhempiensa vanhin lapsi, ja hänellä oli myös pikkusisko. Tämän nimi oli Sisko, mikä ei kukaties ollut ehkä se kekseliäs nimi, mutta ainakin sen muisti helposti.

Hänen siskonsa oli Sisko – kaunis ja täydellinen sisko. Sisko harrasti tanssia ja teatteria, ja hän loisti muiden ihmisten edessä. Hän keräsi kaiken valon itseensä ja lähetti sen sitten niille, jotka häntä katsoivat. Keijua valo tuntui kuin välttelevän. Tai sitten se vain heijastui hänestä läpi.

Keiju olisi voinut olla yksikseen kaikki päivät, eikä hän kaivannut ketään itseään katselemaan. Pelkkä ajatuskin siitä, että hän olisi joutunut

esiintymään ihmisten edessä, tuntui aina pelottavalta.

Hän soitti kyllä pianoa, muttei ollut esiintynyt muille kuin joskus perheelleen. Eikä hän käynyt millään pianotunneilla vaan oli itse opetellut. Huono hän oli pyytämään apua muutenkin.

Keiju soitti silloin, kun hän oli yksin ja kun hänellä oli aikaa. Pianon ääni saattoi kohota niin lujaksi, että hän itsekin säikähti. Siksi oli parempi soittaa vain silloin, kun kukaan ei ollut kuulemassa. Olisi Keiju halunnut laulaakin, muttei hän osannut. Hänen laulunsa oli epävi-reistä ja hiljaista, joten harvemmin hän edes yritti.

Sisko osasi laulaa. Hän oli oikeastaan huikean hyvä. Tuli varmasti heidän äitiinsä, joka oli laulanut kuorossa iät ja ajat. Keiju oli oppinut, että ehkä oli parempi vain pitää suunsa kiinni. Se oli hyvä yleisohje kaikille aloille, niin puhumiseen kuin laulamiseenkin.

Keiju rakasti maalaamista ja lukemista. Hän olisi voinut upota kirjojen maailmaan, vaikka loppuelämäkseen, jos olisi ollut aikaa. Hänen oli kuitenkin pakko sen sijaan uppoutua matematiikan ja kemian kirjojen maailmaan, joka ei ollut kyllä lähellekään niin kiehtova.

Mikään ei kiinnostanut Keijua niin paljoa kuin historia. Harmi vain, sekin kouluaine oli loppunut yhdeksännellä luokalla. Keiju olisi halunnut tietää kaiken menneisyydestä ja tutkia sitä päivät pitkä. Mutta eihän hänellä siihenkään ollut aikaa.

Keijun sisäinen maailma oli syvälinen. Hän ei ollut niin naiivi kuin päältäpäin näytti. Hän punnitsi jokaisen kuulemansa ja näkemänsä asian ja määritteli niiden merkityksen täydessä hiljaisuudessa. Hän antoi kaiken tiedon imeytyä sisimpäänsä, jossa se muistutti häntä ja ohjasi toimimaan siten kuin hänelle oli turvallisinta.

Joskus Keiju toivoi, että hän olisi osannut lentää, kuten keijut yleensä. Olisi voinut näyttää, ettei hän ollut niin tavanomainen kuin kaikki aina ajattelivat. Mutta pelkkä ajatuskin sekä nauratti että hävetti häntä.

Hän ei halunnut olla mikään hölmö, joka eleli pää pilvissä. Ja

vaikka hänen nimensä olikin Keiju, hänellä ei ollut siipiä tai muitakaan mahdollisuuksia lentää. Hän eli jalat tiukasti maan kamaralla. Ja tällä hetkellä se maa oli koulun vessan likainen lattia.

Kellot soivat jo tunnin alkamisen merkiksi.

II

Oli englannin tunti, mutta se kuulosti enemmänkin sirkukselta tai lastentarhalla. Keiju oli kyllä tottunut meluun luokassaan, mutta kyllä se silti tuppasi häiritsemään keskittymistä.

Kaikki puhuivat omista asioistaan, soittivat musiikkia kännyköistään, juoksentelivat luokassa ympäriinsä ja kiroilivat. Oli pahempaakin ollut. Joskus luokassa tapeltiin kunnolla. Ei ollut myöskään tavatonta, että kolmannen kerroksen ikkunasta lensivät milloin mitkäkin asiat, kuten äidinkielen esseet tai maantiedon kirjat. Luokan sisällä lensivät roskat ja paperilennokit ylen aikaa.

Keiju oli varma, että hänen luokkansa oli se luokka, jonka opettamista kaikki opettajat kaikkein eniten vihasivat. Jotkut kyllä yrittivät peittääkin sen, mutta toiset menettivät malttinsa. Eikä Keiju sitä ihmetellyt. Kuka olisi jaksanut kuunnella pään aukomista oppilailta päivästä toiseen?

Opettajat olivat opettajia. Pelkästään se teki heistä toisten mielestä niin huonoja ihmisiä, että heitä sai kiusata ja piikitellä joka asiasta.

Mutta tämä englannin tunti oli kuitenkin poikkeuksellisen rauhallinen. Tietenkin puhuttiin, ja rumasti puhuttiinkin, mutta kaikki kuitenkin pysyivät jotenkuten omilla paikoillaan.

– No niin! Rauhoitutaan! kailotti opettaja Anita Oinonen.

Oinoseksi häntä kaikki kutsuivat. Hän oli pienikokoinen, eläkeikää lähestyvä nainen, joka puhui paljon. Ei hän sitä luokkaa koskaan täysin

rauhalliseksi saanut, jos kukaan sai, mutta ainakaan hän ei ollut romah-
tanut samalla tavalla kuin pari opettajaa joskus. He olivat siis vaihtaneet
työpaikkaa, ja se oli todennäköisesti ollut enemmän tai vähemmän juuri
tämän kyseisen luokan syytä.

Keijun luokka oli 9d. Se oli koko koulun viimeinen luokka: suurin
numero 9 ja viimeisin aakkonen eli d. Sen enempää luokkia ei tuossa
koulussa ollut. Kai se luokka oli alkanut jo monelle olemaan sellainen,
että kun sen nimen lukujärjestyksessä huomasi, ei mahtanut kovasti
enää hymyilyttää. Ei Keijuakaan hymyilyttänyt olla osa sitä luokkaa.

Tunti pääsi alkamaan – kuten tavallista – parikymmentä minuuttia
myöhässä. Englannin tunnit olivat sellaisia, että jopa Keiju uskalsi
viitata ja vastata kysymyksiin, joiden hankaluustaso oli useimmiten sitä
luokkaa, että miten sanotaan englanniksi “minulla on koira”.

Englannin tunneilla myös muu luokka saattoi osoittaa aktiivi-
suuttaan paremmin kuin tavallisesti. Keijun luokkalaiset olivat sellaisia,
että kun he tiesivät vastauksen opettajan kysymykseen, he halusivat
henkensä kaupalla vastata siihen, ja jos joku muu kehtasi viedä vastaus-
vuoron heiltä, eivät he siitä suuremmin ilahtuneet.

Juuri ne luokan suuret diktaattorit tuntuivat luulevan, että ensisi-
jaisesti heillä oli oikeus vastata noihin kysymyksiin ja osoittaa täten
tietämyksensä niistä valtavan vaikeista asioista.

Heidän ei tarvinnut pelätä, että he vastaisivat väärin, koska se ei
huonontaisi heidän mainettaan millään tapaa. Keijun puolestaan piti
miettiä joka kerta viisi kertaa, mitä hän oli sanomassa, jotta ei vain
sanoisi mitään typerää. Koska sehän oli itsestään selvää, että Vuorela
kyllä osasi vastata, ja se juuri teki hänestä niin kamalan rasittavan
ihmisen. Olihan se ärsyttävää, kun joku jaksoi nähdä vaivaa sellaisten
asioiden eteen, jotka eivät toisia voisi vähempää kiinnostaa.

He kävivät läpi viimeisimpiä englannin läksyjä. Olisi voinut luulla,
että yhdeksässä vuodessa kuka tahansa olisi oppinut, että kun viittaa,
saa vastausvuoron. Muutamat Keijun luokassa kuitenkin edelleenkin

luulivat, että kilpaa huutamalla sai parhaiten äänensä esille.

– No niin, mikä on viikkoraha? Oinonen kysyi.

Siitä seurasi epämääräistä muminaa, opettaja antoi vastausvuoron jollekin, mutta tämän ääni peittyi luokan Urpo-nimisen oppilaan kailotukseen:

– Oottakaa nyt, kun mä vastaan!

– Elsalla oli vastausvuoro, sanoi Oinonen.

– Hiljaa, se on ihan tossa kielen päällä. Urpo katsoi vastauksen kirjastaan ja sanoi:

– Se on allowance.

Ja toki siitäkin pienimuotoinen riita syntyi, kun muutama muukin olisi halunnut päästä sanomaan tämän merkittävän sanan. He halusivat olla parhaita siinä, kuten kaikessa muussakin.

Keiju ei tiennyt, että harmittiko vai huvittiko asia häntä. Tuntui kummalliselta, miten joku saattoi pitää niin tärkeänä sitä, että sai vastata noinkin mitättömään kysymykseen. Keiju ei ollut koskaan ymmärtänyt niitä, jotka tekivät kaikkensa saadakseen äänensä kuuluviin.

Jos ajattelee opettajan kannalta ihanteellista oppilasta, Keiju olisi voinut olla sellainen. Keijua kuitenkin hermostutti, jos opettaja toi tämän liian suuresti esille, sillä hän ei halunnut tulla silmätikuksi.

Oinonen antoi hänen vastata usein. Keiju ei rakastanut omaa ääntään, kun hän vastaili kysymyksiin, mutta hän ei kehdannut istua hiljaakaan, jotta opettaja ei olisi luullut hänen olevan omissa ajatuksissaan.

Oli melko pelottavaa sanoa jotain koko luokan kuullen. Joskus luokkalaiset tuntuivat hämmästyvän sitä, että hänen paikallaan luokassa edes istui joku, joka osasi puhua ja kykeni viemään vastausvuoron heiltä.

Keiju kyllä tiesi, miten paljon hänen olemassaolonsa saattoi heitä ärsyttää. Vaikka hän kuinka koetti olla mahdollisimman huomaamaton, koulumenestystään hän ei olisi voinut sen vuoksi hylätä.

Oli pakko osata. Oli pakko osata täydellisesti.

Se oli arvokkaampaa kuin muiden oppilaiden hyväksyntä. Keijulla ei ollut ollut ystäviä moneen vuoteen. Kukaan ei huomannut häntä eikä jaksanut hänen olemassaoloaan tunnista toiseen. Keiju oli pukunut ylleen kuoren, joka näytti vain sen asiallisen tyhjän kuvan, jolla ei ollut mitään tekemistä sen kanssa, millainen hän todellisuudessa oli.

Joka kerta, kun Keiju vastasi, hänen äänensä värähti. Ei hän siltikään ollut niitä kuiskailevia tyttöjä, joiden vastauksia opettaja ei olisi voinut kuulla, vaikka tällä olisi ollut kissan kuulo.

Ehkä juuri se ärsytti muita oppilaita Keijussa. Vaikka hän näytti kuinka olemattomalta, hennolta ja hiljaiselta, hänen äänensä oli ihan tarpeeksi kuuluva, kun hän vastasi. Ja hän vastasi useimmiten oikein.

Keijun oli usein vaikeaa tietää, mitä hänen luokkalaisensa ajattelivat. Milloin he olivat tosissaan ja milloin taas eivät. Melkein kaikki hänen luokkansa pojat olivat kovaäänisiä uhoajia, joita ainakaan Keiju ei halunnut suututtaa. Tytöt olivat aivan erilaisia kuin Keiju, eivätkä he välittäneet olla Keijun kaltaisen kympin tytön kanssa oikeastaan tekemisissä. Keijua hermostutti kuunnella tyttöjen turhanpäiväistä naureskelua, katsella heitä, kun he värkkäsivät kännyköillään ja supisivat keskenään.

Jos heiltä sai ystävällisen sanan, oli onnekas. Mutta Keiju meni aina pahoin pois tolaltaan, jos he puolestaan sanoivat ilkeän sanan.

Oinonen antoi taas vastausvuoron Keijulle. Oli vaikeaa löytää hyvää äänenpainoa vastaukseen. Hän ei halunnut kuulostaa liian epävarmalta, muttei kuitenkaan rehvakkaalta. Ei saanut luulla itsestään liikoja siinä luokassa. Jokaisella oli oma paikkansa. Oma luokka-asteensa. Oli turha yrittää astua isäntien varpaille.

– Olisit Vuorela kerrankin hiljaa, niin sais muutkin vastailla, sanoi muuan poika ja sai sanoilleen saatteeksi naurunremakan.

Keiju ei käsittänyt, mikä siinä niin hauskaa muka oli, mutta hän vaikenä. Koskaan ei tiennyt, olivatko he tosissaan vai heittävätkö läppää. Keiju ei ollut hyvä ihmistuntija. Mutta hän tiesi, että hänen oli oltava

jatkuvasti valmis juoksemaan pakoon, väistämään, perääntymään. Oli oltava valveilla, jotta ei saanut selkäänsä.

Keiju ei enää viitannut tunnin aikana. Tuskin kukaan hänen hiljaisuuttaan huomasikaan. Siksipä hän säikähtikin, kun tunnin loputtua Oinonen pyysi häntä jäämään vielä luokkaan.

– Onko kaikki hyvin, Katariina? opettaja kysyi ja katseli häntä silmälasiansa linssien läpi melko lempeästi.

Keiju tunsu itsensä pikkulapseksi.

– On tietenkin, hän sanoi, eikä se oikeastaan ollut edes valhetta. Hän oli tottunut luokkaansa, vaikka tiesi, ettei se häntä joukkoonsa kaivannut.

Oinonen hymyili tavanomaista leppoisaa hymyään ja naputteli pulpetin kantta pitkällä kynsillään. Keiju tiesi, että opettaja alkaisi kohta taas puhumaan kaikenlaisia joutavia asioita, kuten tällä oli tapana.

– Niin, älä noista pojista välitä, Oinonen sanoi, ja kuulosti, kuin tämä olisi puhunut enemminkin joistakin vallattomista ykkösluokkalaisista ”pikku pahantekijöistä” kuin viisitoistavuotiaista kiroilevista ilkiyksistä, jotka kiusasivat oppilaita ja opettajia ja heittelivät nuuskaa koulun seiniin.

Keiju yritti vastata Oinosen hymyyn. Sitten opettaja alkoi höpötellä omiaan:

– Kyllä minäkin muistan, kun minun poikani oli tuossa iässä. Niin ne vaan luulivat, että omistavat koko maailman. Voi voi. Ja ihan kunnan miehiä niistäkin on nyt kasvanut...

Oinonen pyyhkäisi silmäkulmaansa, ja Keiju yritti olla huokaise-matta. Hän halusi ehtiä vessaan, turvapaikkaansa, välitunniksi.

Opettajakin taisi huomata, että oli alkanut puhua mitä sattui, koska hän vakavoitui. Kiusallisen pitkään nainen katsoi Keijua kuin olisi vasta nyt kunnolla huomannut hänen olevan siinä.

– Katariina, olethan sinä syönyt?

Kysymys iski Keijuun kuin tikari. Hänen suunsa raottui ja hänen

**Olennon kiiluvat silmät huokuivat pahuutta ja uhkaa.
Kun niihin katsoi, kaikki elinvoima ja itsevarmuus
katosivat. Niiden katse sylki inhoa ja vihaa.**

*Sinä et kelpaa kenellekään. Et kenellekään koskaan. Et
ansaitse mitään. Et riitä koskaan tuollaisena kuin olet.*

**Se oli kuin tumman kaivon pinta. Se oli kuin Näkki, joka
hukutti viattomat lapset kylmään veteen.**

Näkinenkäyttyö kertoo Katariinasta eli Keijusta, joka on aivan tavallinen yhdeksäsluokkalainen – tai ainakin haluaisi olla. Hänen tyynen pintansa alla piilee kuitenkin salaisuus: pelottava, salakavala olento, Näkki, joka on paljon muutakin kuin mielikuvitusshahmo. Sairaus, joka riuduttaa sekä ruumiin että mielen.

Kun sekä todellisuus että kuvitelmat tuntuvat hukuttavan Keijun alleen, hänen on matkattava ajassa taaksepäin Suomen historian nälkäisimpiin vuosiin oppiakseen itse syömään uudelleen. Mutta mikä tai kuka Näkki oikeastaan on? Ja voiko taistelua sitä vastaan koskaan todella voittaa?

Kemiläisen Emmi Köykän (s. 2005) esikoisromaani Näkinenkäyttyö on yhdistelmä realismia, historiaa ja fantasiaa. Se on tarkoitettu kaikille niille, jotka ovat joskus tunteneet olonsa ulkopuoliseksi josakin. Niille, jotka eivät aina usko siihen, että kelpaisivat sellaisina kuin ovat. Niille, jotka ovat joskus miettineet suupalan kohdalla, olenko minä ansainnut tämän vai en.

Kannen kuva: Emmi Koskinen

84.2

9 789527 473047

Kustannus Z